

А Л Ь Ф П Р Ь О Й С Е Н

Козенятко, яке вміло рахувати до десяти

Х у д о ж н и к І В А Н С У Л И М А

Переклад з норвезької Ліди Маклін за редакцією І. Малковича

Було собі маленьке Козенятко,
яке навчилося рахувати до десяти.

Якось підійшло воно до озера –
і раптом побачило своє відображення
у воді. Воно стало як укопане
і довго себе розглядало.

А тепер послухай, що було далі.

– Один! – сказало Козенятко.

Це почуло Теля, що гуляло поблизу
і скубло травичку.

– Що це ти робиш? – поцікавилось
Теля.

– Я само себе порахувало, – відповіло
Козеня. – Хочеш, я й тебе порахую?

– Ну, якщо мені не болітиме, то я
не проти, – сказало Теля.

– Зовсім не болітиме. Тільки не
ворушись, і тоді я зможу тебе
порахувати.

– Ой ні, я боюся... Та й моя мама
мені не дозволить, – промовило Теля,
задкуючи.

Але Козенятко не відступалося
і вигукнуло:

– Я – це один, ти – це два. Один, два!

– Ма-а-мо-о! – заревіло Теля й почало
плакати-ридати.

Тут до нього підбігла корова з дзві-
ночком на шії.

– Ти чого ревеш? – запитала Корова.

– Козеня мене порахувало! – поскар-
жилось Теля.

– А як це? – здивувалася Корова.

– Ну, я вмію рахувати до десяти, –
сказало Козеня. – Ось послухайте:
один – це я, два – це Теля, три –
це Корова. Один, два, три!

– Ой, воно вже й тебе порахувало! –
рюмснуло Теля.

Коли Корова це зрозуміла, вона
ду-у-же розсердилась.

– Я тобі покажу, як знущатися з мого
Телятка і з мене! Ану ж, мое любе
Телятко, даймо йому хльосту!

І Корова з Телям кинулися до Козеняти.

Козенятко перелякалося, підскочило,
як ужалене, і кинулося навтьоки.

А Теля з Коровою – за ним.

Недалечко на пасовиську стояв Бичок.
Він колупав рогами землю і підкидав
угору жмутики трави.

Теля з Коровою протупотіли повз нього.

– Егей, чого ви женетеся за цим малим
Козеням? – спитав Бичок.

– Бо воно нас порахувало! – крикнуло
Теля.

– Але ми його спіймаємо! – мукнула
Корова.



– Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок. Один, два, три, чотири! – вигукнуло Козеня.

– Ой, воно вже й тебе порохувало! – захлипало Теля.

– Ну, це йому так не минеться! – заревів Бичок і разом з усіма кинувся наздоганяти Козеня.

При дорозі походжав Кінь і попасав травичку. Побачивши тварин, що бігли, як на пожежу, він закричав:

– Куди це ви біжите?

– Женемося за Козеням, – відповіла Корова.

– Бо воно нас порохувало, – запхинькало Теля.

– А йому ніхто не давав такого права! – проревів Бичок.

– А як же воно це робить? – поцікавився Кінь.

– Це – дуже просто, – сказало Козеня. – Ось як! Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок, а п'ять – це Кінь. Один, два, три, чотири, п'ять!

– Ой, воно вже й тебе порохувало! – отетеріло Теля.

– Ну, тепер нехай начувається! – заіржав Кінь і теж кинувся услід за Козеням.

У загороді мирно спала велика Свиня. Від тупоту вона й собі зірвалася на ноги.

– Куди це вас усіх несе? – запитала Свиня.

– Ми женемося за Козеням, – відповіла Корова.

– Бо воно нас порохувало, – жалібно заревіло Теля.

– А йому ніхто не давав такого права! – проревів Бичок.

– Але ми йому покажемо! – заіржав Кінь.

– А як же це воно вас порохувало? – спитала Свиня.

– Дуже просто! – вигукнуло Козеня. – Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок, п'ять – це Кінь, шість – це Свиня. Один, два, три, чотири, п'ять, шість!

– Ой, воно вже й тебе порохувало! – схлипнуло Теля.

– Ох ти ж сяка-така козюка! Ну, постривай! – рохнула Свиня. Вона підрила загороду і рвонула слідом за всіма.

Вони мчали як навіжені і врешті добігли до річки.

А біля причалу стояв невеликий вітрильник.

На борту вітрильника вони побачили Кота, Собаку, Вівцю і Півня. Кіт був коком, Вівця – юнгою, Півень – капітаном, а Собака – лоцманом.

– Стійте! – закричав Півень, побачивши тварин, що мчали наосліп.

Але вже було запізно. Козеня відштовхнулося копитами від причалу і... стрибнуло на борт вітрильника. А за ним – і всі інші тварини.

Вітрильник гойднувся, ковзнув по воді, і його понесло на найглибше місце.

